

ทดลองอ่าน

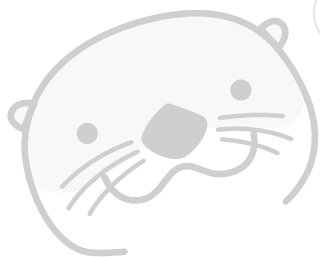
ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

ตอนดึกบัวสั่งให้คนขนหนังสือยี่สิบตั้งพวกนี้เข้ามาในห้อง
สี่เจ้อกำลังอ่านนิยายสารอยู่ เขาไม่ได้เปิดอ่านคอลัมน์อื่น
เอาแต่นั่งจ้องเห็นดหอมของเขาในคอลัมน์พิเศษนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า
อ่านอย่างละเอียดครบถ้วนทุกตัวอักษรเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ!

- มั่วเงินฮวน

กลับมาเกิดใหม่ เป็นซูเปอร์โมเดล 2

重生超模

莫晨欢

มั่วฉินฮวน

เขียน

เมิ่งเหวิน

แปล

โรสพิบลิชซิ่ง
กรุงเทพฯมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเป็นสุดยอดนายแบบวัยยี่สิบต้น ๆ ซึ่งรุ่งเรืองถึงขีดสุด แต่กลับต้องตายแล้วไปเกิดใหม่ในร่างใครอีกคนที่กำลังตกต่ำแย่จะอย่างไร หมิงอวีได้แต่ช่วงชิงโอกาสในการเป็นซูเปอร์โมเดลอันดับหนึ่งกลับมาเป็นของตัวเอง ในวงการที่มีทั้งมิตรและศัตรู เขาต้องใช้ทั้งปฏิกิริยาไหวพริบในการก้าวขึ้นไปสู่ความเป็นหนึ่งซึ่งเคยเกิดขึ้นแล้วในโลกก่อน พร้อมกันนั้นเส้นทางของหัวใจก็เป็นเรื่องแปลกใหม่ที่เด็กหนุ่มต้องหัดเรียนรู้

ขอต้อนรับเข้าสู่โลกแห่งรันเวย์ เส้นทางดงามหลากสีกันไปพร้อม ๆ กัน

ค่ะ

Rose
PUBLISHING

มีนาคม 2563

บทที่ 22

แม้ว่า ผู้เขียนไม่อยากจะเอ่ยถึงอีกครั้ง แต่ทุกคนก็คงรู้ว่าเส้นแบ่งพรมแดนระหว่างวงการแฟชั่นกับวงการบันเทิงเลือนราง ยากที่จะแบ่งแยกให้ชัดเจนได้มาตลอด ก็เหมือนกับที่หมิงอวี้นายเป็นแบบ แต่กลับไปถ่ายมิวสิควิดีโอ แต่กลับกันน้อยมากที่เบอร์นด์แฟชั่นชื่อดังจะเชิญดารารेतติ้งดีมารวมเดินแบบ

แม้ทั้งสองวงการจะไม่อาจแบ่งแยกให้ชัดเจน แต่กลุ่มแฟนคลับของทั้งสองฝ่ายก็ยังคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง

พวกแฟนคลับที่กตติงตามจูเซอเจียส่วนใหญ่เป็นเพียงคนติดตามวงการบันเทิง จูเซอเจียประสบความสำเร็จซ้ำ ปีนี้อายุสามสิบสาม กลับเพิ่งจะโด่งดังมีชื่อเสียงจากการรับบทเป็นนางรองจากซีรีส์แนวย้อนยุคเรื่องหนึ่งตอนอายุยี่สิบแปด เว่ยปั๋วเธอมีแฟนคลับติดตามทั้งหมดเจ็ดล้านกว่าในวงการถือว่าเป็นแค่ดาราทรงชั้นสองชั้นสามธรรมดาทั่วไป แต่เนื่องจากซีรีส์ย้อนยุคออนไลน์เรื่องนั้นได้ผลตอบรับที่ดีมาก และตัวจูเซอเจียเองก็ชอบโพสต์เว่ยปั๋วสนุกๆ ฉะนั้นกระแสในโลกออนไลน์ของเธอถือได้ว่าไม่เลว

ในคืนนี้ จูๆ หลังจากจูเซอเจียโพสต์รูปคู่ขึ้นเว่ยปั๋วก็มีคนกลุ่มหนึ่งแตกตื่นขึ้นมาทันที

...เธอคิดว่าแฟนคลับวงการบันเทิงพวกนี้ไม่รู้ว่ามีงอวีเป็นใคร
เป็นไปไม่ได้หรอก!

ย้อนกลับไปนับดูสิว่า มีมึงเสี่ยวอวีของเราเคยขึ้นคำค้นหายอดนิยม
มาแล้วหลายครั้ง!

สาเหตุที่คนพวกนี้แตกตื่นมีอยู่สองอย่าง ข้อแรก ฉายา “เห็ดหอมน้อย”
คืออะไร ข้อสอง การที่มึงอวีถ่ายรูปคู่กับจูเซอเจียเช่นนี้ เป็นการบ่งบอกว่า
ในวงการบันเทิงมึงอวีได้ก้าวหน้าขึ้นอีกขั้นแล้ว และได้ร่วมงานกับจูเซอเจีย
แล้วใช่หรือไม่?!

การถ่ายมิวสิควิดีโอของซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์เพลงนี้คาดว่า
อาจต้องใช้เวลามากเกินกว่าที่จะตัดต่อเสร็จ กว่าอัลบั้มพิเศษจะวางแผง
ก็อีกร่วมสองเดือน ออฟฟิเชียลจึงยังไม่แถลงข่าวหรือโฆษณาโปรโมตมากนัก
ส่วนเนื้อหามิวสิควิดีโอยิ่งต้องเก็บเป็นความลับสุดยอด ด้วยเหตุนี้พวก
แฟนคลับจึงยังไม่รู้ว่ามึงอวีกับจูเซอเจียร่วมงานถ่ายมิวสิควิดีโอเพลงนี้

ตั้งนั้นได้โพสต์เวებวของจูเซอเจียเวลานี้ ผู้คนที่เข้ามาคอมเมนต์
จึงแบ่งออกเป็นสองฝ่าย

[เห็ดหอมน้อยมันคือบ๊อบอะไร อ้ากกกก]

[ฉันไม่บอกเธอหรอก ฉันชอบกินเห็ดหอมน้อยที่สุดเลย มึงนี่
มึงเสี่ยวอวีสวยขึ้นอีกแล้วนะ นานแล้วที่เขาไม่ได้โพสต์รูปเซลฟี่ พวกเรา
มาเลียเห็ดหอมน้อยกันเถอะ แผล็บๆ]

[พี่เจียสวยสุดๆเลย มีมึงเสี่ยวอวีของพวกเราที่สวยงามที่สุดในสามโลก
แต่พี่เจีย เห็ดหอมน้อยนี่มันหมายความว่าไงกันแน่ อัยย อัยกรู้จัง ถ้า
พี่ไม่บอก ฉันนี่ฉันนอนไม่หลับแหวงๆ _(:3| ◡_)]

...

[พี่เจียร่วมงานกับมึงเสี่ยวอวีแล้ว?! พี่เจียร่วมงานกับมึงเสี่ยวอวี
แล้ว?!!]

[ใครก็ได้ช่วยบอกฉันที ตกลงพี่เจียไปถ่ายปกนิตยสาร หรือมึงเสี่ยว-
อวีไปถ่ายหนังกันแน่ อ้ากกกก ตกลงว่าพี่เจียกับมึงเสี่ยวอวีรู้จักกันได้
ยังไง ฉันไม่เชื่อหรอกว่าพวกเขาเป็นแค่เพื่อนกัน รีบบอกมาเดี๋ยวนี้ ตกลง

ใครเป็นคนข้ามสายกันแน่ กร๊อตตด)

[ประเมินด้วยสายตา น่าจะเป็นพี่เจ็ยถ่ายปกนิตยสาร XD แต่ไม่รู้ว่ นิตยสารอะไรนะสิ...]

ขณะที่ชาวเน็ตกำลังแสดงความคิดเห็นกันอย่างร้อนแรงเป็นพิเศษ หมิงอวี่กับจูเซ่อเจ็ยกำลังกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อยกันแบบเต็มที่ อืม...ที่จริง หมิงอวี่ไม่ได้กินอย่างเอร็ดอร่อยกันแบบเต็มที่อะไรหรอก ในฐานะนายแบบ แม้จะกินเท่าไรก็ไม่อ้วน แต่จะถึงขั้นสวปามเนื้อคำโตปลาคำใหญ่แบบไม่ บันยะบันยังยอมเป็นไปไม่ได้ ต้องออกกำลังกายนานแค่ไหนกว่าจะสามารถ เปลี่ยนไขมันให้กลายเป็นกล้ามเนื้อได้

ก่อนที่จะได้พบกับจูเซ่อเจ็ย หมิงอวี่ไม่กล้าเชื่อเลยจริงๆ ว่าในวงการ จะมีนักแสดงหญิงคนไหนที่พินกับการกินได้ถึงเพียงนี้!

จูเซ่อเจ็ยเป็นคนตงเป่ย¹ มีรสนิยมชอบกินเนื้อคำโต ต้มสุราอีกใใหญ่ ด้วยท่าทางมันน่อกมันใจ หมิงอวี่เห็นแล้วถึงกับอึ้งตาค้าง เพราะเมื่อเทียบกับตัวเขา เธอยิ่งหุ่นเพรียวสวยสง่าอยู่เลย...

กระทั่งกินอาหารเสร็จก็มีคนเสนอว่ให้ไปร้องคาราโอเกะกันต่อ แต่ หมิงอวี่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ (...ใช่แล้ว หมิงอวี่ใช้เหตุผลนี้มาเป็นข้ออ้าง เลี่ยงไม่ดื่มเหล้ามาแล้วหลายครั้ง) ทุกคนคิดทบทวนเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจแยกย้ายกันกลับบ้านตัวเอง

หลายคนแยกย้ายกลับไปก่อนแล้ว ฝ่ายหมิงอวี่กำลังสวมเสื้อโค้ด ขณะที่เขากำลังเตรียมจะออกมาจากที่นั่น จูเซ่อเจ็ยกลับเดินเข้ามาหา ถาม ด้วยเสียงกั้วหัวเราะ “เห็ดหอมน้อย ใต้เว่ยบัวที่ฉันทึ่งโพสต์ไปมีหลายคน เข้ามาคอมเมนต์ถามว่ ทำไมฉันทึ่งเรียกนายว่เห็ดหอมน้อย ฉันทอบ พวกเขาไปตามตรงแล้ว นายเข้าไปดูสิว่แบบนี้โอเคไหม”

หมิงอวี่เห็ดหอมน้อย “...เจ้จู แล้วแต่เจ้เลยครับ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวผู้งดงามสดใส่ผกคีร์ชะหัวเราะร่วน แล้ว

¹ ตงเป่ย คือ ดินแดนแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศจีน ประกอบด้วยมณฑล เหลียวหนิง มณฑลต้งจีหลิน มณฑลเฮยหลงเจ็ย และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน

พูดออกไปตรงๆ “โอเค เท่ากับว่าฉันได้รับความเห็นชอบจากนายแล้วนะ เห็นหอมน้อย”

หมิงอวีเห็นหอมน้อย “...”

ตั้งแต่หมิงอวีกับจูเซ่อเจียพูดล้อเล่นกันครั้งนั้น จูเซ่อเจียก็เปลี่ยนมาเรียกหมิงอวีว่า “เห็นหอมน้อย” คำเรียกนี้ไม่ได้น่าเกลียด มิหนำซ้ำยังดูสนิทสนมกันดี ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ขัดข้อง ปล่อยให้อีกฝ่ายเรียกต่อไป รวมไปถึงตอนจูเซ่อเจียโพสต์เว่ยบั่ว หมิงอวีไม่มีการตอบสนองใดๆ เธอจึงทึกทักเองว่าเขานุญาตแล้วโพสต์ไปแบบนั้น

หมิงอวีนั่งอยู่ในห้องโดยสารรถยนต์อย่างเงิบเซียบไร้สัมเสียด ผินหน้ามองทัศนียภาพนอกหน้าต่างเนิ่นนาน สุดท้ายยู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา แล้วเปิดเข้าไปดูเว่ยบั่ว สิ่งแรกที่เขาทำคือกดรีโพสต์เว่ยบั่วของจูเซ่อเจีย ทั้งยังใส่ความคิดเห็นว่า [เจ้จูเป็นดอกไม้ดอกหนึ่งมากกว่า @จูเซ่อเจีย]

กระทั่งหลังกดรีโพสต์เว่ยบั่วเสร็จแล้ว หมิงอวีจึงนึกออกและเลื่อนไปข้อความใต้โพสต์จูเซ่อเจีย ดูว่าพวกชาวเน็ตวิพากษ์วิจารณ์กันว่าอย่างไร แต่ยังไม่ทันได้กดอ่านคอมเมนต์ ก็พบว่าจูเซ่อเจียโพสต์เว่ยบั่วใหม่อีกข้อความแล้ว...

[จูเซ่อเจีย : มีคนถามว่า เห็นหอมน้อยคือคำเรียกว่าบออะไรกันแน่ ฮ่าๆ ถ้าไม่ใช่เห็นหอมน้อยแล้วยังจะเป็นอะไรได้อีกละ (รูปภาพ)]

หมิงอวี “...(/= _ =)/~ll”

เมื่อครู่เขาไม่น่าบอก “แล้วแต่เจ้เลย”!!!

นี่มัน “แล้วแต่เจ้เลย” ที่ไหนกัน! ภาพลักษณ์อันเจิดฉายของเขาถูกเจ้จูทำลายสิ้นแล้ว

เห็นโพสต์ใหม่ของจูเซ่อเจียแล้ว มีภาพประกอบ “เห็นหอมน้อยนั่งวาดรูปวงกลมอยู่ตรงมุมผนัง” ใบบน รูปนี้ถ่ายได้ดีมาก จัดวางเส้นแสงได้เหมาะสมลงตัว เล็กมุมได้ยอดเยี่ยม จุดไฟก็สแม้นยา ไม่เบลอลเลยสักนิด มิหนำซ้ำยังถ่ายใบหน้าด้านข้างของเห็นหอมน้อยของพวกเราได้สวยสุดๆ!

หมิงอวีไม่รู้ว่าตัวเองเลยสักนิดว่าถูกแอบถ่ายตั้งแต่เมื่อไร เขาแค่นึกว่าแจ๊จจะอธิบายให้ชาวเน็ตฟังว่า “หมิงอวีชอบนั่งครุ่นคิดบทละครอยู่ตรงมุมผนัง” อย่างนี้ซะอีก แต่นึกไม่ถึงเลยว่าแจ๊จกลับแอบถ่ายรูปเขาไว้ด้วย

ความไวใจที่บอกไว้ละ!

ความรักความเอ็นดูที่บอกว่าจะมีให้ละ!

คุณรักและเอ็นดูเห็นดุน้อยบ้านคุณแบบนี่หรือ?!

เมื่อเทียบกับความอายระคนชุนเคื่องแทบตายของหมิงอวีแล้ว ปฏิกริยาของชาวเน็ตกลับยิ่งร้อนระอุ

[ว้ายๆ กรีดๆ มุ้งมึงเกินไปแล้ว น่ารักจุง มาๆ ขอพี่สาวจับเห็ดหอม น้อยหน่อยจ๋า]

[หมิงเสี่ยวอวี...โธ๊ะ ไม่สิ เห็ดหอมน้อยกำลังวาดรูปอะไรตรงมุมผนังนั้นนะ อย่าบอกนะว่ากำลังวาดรูปวงกลมสถาปแข่งคุณอยู่]

[เร่ชายเห็ดหอม เร่ชายเห็ดหอม ผู้ที่ผ่านมาห้ามพลาดเด็ดขาด!]

[ขอเห็ดหอมให้ฉันสักโหลสิ!]

ในคืนนั้น อย่างว่าแต่แฟนคลับในเว่ยปั๋วจะตื่นตื่นตื่นใจ แม้แต่พวกแฟนคลับในฟอรัมมิวส์ก็แชร์รูป “เห็ดหอมน้อยนั่งวาดรูปวงกลมอยู่ตรงมุมผนัง” กันอย่างคึกคักร้อนแรงไม่แพ้กัน ถึงขั้นที่มีแฟนคลับวาดรูปเห็ดหอมน้อยชาวอ้วนกลมกลิ้งติดป้ายหมิงเสี่ยวอวีขึ้นมา พวกแฟนคลับเห็นแล้วต่างหวีดร้องว่าน่ารัก แสบขั้นสุด

หมิงอวีคิดไม่ถึงเลยว่า ของที่ทำลายภาพลักษณ์เทพบุตรของตนแบบนี้พวกแฟนคลับกลับไประดมกดไลค์กันรัวๆ ผ่านไปไม่ทันไรถึงขั้นมีรูปต่างๆ โผล่มามากมายราวกับดอกเห็ดหลังฝน อย่างว่าแต่जूเออเจียเลย แม้แต่जूารู๋ยยังหัวเราะจนตาหยีแสดงความคิดเห็นว่า “รูปนี้ถ่ายได้ไม่เลวเลยจริงๆ”

หมิงอวี “...”

ไม่เลวบ้านพี่เหอะ อ้ากกก!

หมิงอวีทั้งเศร้าใจ อับอายระคนชุนเคื่อง เช้าวันรุ่งขึ้นตอนออกจากบ้านเขาตั้งใจใช้ผ้าพันคอขนแกะสีครีมคลุมปิดมิดชิด ในสภาพ “แสนอับอายเกินกว่าจะพบเจอผู้คน”

...เห็นที่คราวหน้าคราวหลังเขาต้องระวัง ไม่ไปนั่งยองๆ คีบทลคร อยู่ตรงมุมผนังแล้ว”

อิม ตัดสินใจอย่างมีความสุขแบบนี้ก็แล้วกัน

แต่ผ่านไปไม่นาน หมิงอวี๋ไปยอบกายอยู่ตรงมุมผนังอย่างควบคุมตัวเองไว้ไม่อยู่อีกแล้ว กว่าจะได้สติรู้ตัวก็ซบซึ่งน้ำตาไหลพราก

หมิงอวี๋มาถ่ายแบบนิตยสารคาแร็คเตอร์เมื่อคราวก่อนก็ผ่านมาครึ่งปีแล้ว ตอนนั้นเขากับอู่อวี๋จิน หลิวเจียน และจูเว่ย ลีคนถ่ายภาพชุดไฟโตซีรีส์ด้วยกัน จนกลายเป็นฉบับพิเศษที่ได้รับความนิยมมากที่สุดของนิตยสารคาแร็คเตอร์

ครั้งนี้พอหมิงอวี๋แต่งหน้าเสร็จแล้ว เตรียมจะไปถ่ายภาพขึ้นปกก็พบคนผู้หนึ่งที่แสนคุ้นเคย

ตอนที่ทั้งสองพบกัน ต่างตะลึงงันกันทั้งคู่ จากนั้นหมิงอวี๋ก็เป็นฝ่ายพยักหน้าเบาๆ ส่งยิ้มและเอ่ยทักก่อน จูเว่ยจึงพยักหน้าตอบด้วยสีหน้าพิพิทพิพวนโดยไม่พูดอะไรสักคำแล้วหันกายเดินเข้าห้องแต่งตัว

ระยะเวลาครึ่งปีกว่า สถานะของหมิงอวี๋กับจูเว่ยเกิดการเปลี่ยนแปลงแบบพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือกันเลยทีเดียว

ตอนนั้นที่ไปถ่ายแบบนิตยสารแฟชั่น ไทม์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จูเว่ยเป็นนายแบบหลักในคอลัมน์พิเศษ “เทรนด์แฟชั่นวัยสิบแปด” ส่วนหมิงอวี๋เป็นแค่นายแบบระดับล่าง มีภาพในนิตยสารขนาดสองนิ้ว แต่บัดนี้หมิงอวี๋ได้รับคำเชิญจากนิตยสารคาแร็คเตอร์ให้มาถ่ายแบบขึ้นปก ทว่าจูเว่ยกลับยังเป็นแค่นายแบบกระจอกๆ ที่ไม่โดดเด่นสะดุดตา ไม่ได้รับความนิยม

การแข่งขันในวงการแฟชั่นมันก็โหดร้ายแบบนี้แหละ หากไม่เก่งจริง ไม่มีโอกาส คุณก็ไม่มีทางที่จะไต่เต้าขึ้นไปได้ตลอดกาล

กระทั่งหมิงอวี๋กับแจ้เจิ้งออกไปพ้นบริเวณห้องแต่งตัว และเดินเข้าไปในสตูดิโอประจำตัวของตนแล้ว จูเว่ยถึงเดินออกมาจากห้องแต่งตัวอย่างระมัดระวัง แล้วเดินเข้าไปในสตูดิโอใหญ่พร้อมกับนายแบบหลายคน

จูเว่ยมองแผ่นหลังหมิงอวี๋ที่จากไปไกล ปราศจากแววเกลียดชัง และ

ไว้ซึ่งแววริษยา มีเพียงความอิจฉาซ่อนอยู่จางๆ แต่เขาก็ไม่ได้มองนานนัก เพราะถูกตะโกนเรียกว่าถึงคิวตัวเองต้องไปถ่ายภาพเสียก่อน

ครั้งนี้ต่างจากการถ่ายภาพหนึ่งในนิตยสารอย่างที่ผ่านมา หลังจากหมิงอวี๋เข้าสตูดิโอไปแล้วไม่ได้เริ่มถ่ายภาพทันที แต่บรีฟงานกับช่างภาพอยู่นาน คาแร็คเตอร์เป็นหนึ่งในดาวดวงใหม่ของนิตยสารชิ้นหนึ่ง หลายปีมานี้พัฒนานิตยสารดีขึ้นเรื่อยๆ ถึงขั้นแข่งหน้านิตยสารชิ้นหนึ่งแบรนด์เก่าแก่ได้หลายราย ด้วยเหตุนี้ ปกนิตยสารคาแร็คเตอร์จะถ่ายส่งเดชแบบขอไปทีไม่ได้

ทางด้านนั้นหมิงอวี๋กำลังบรีฟงานอยู่กับช่างภาพ ทั้งสองกำลังแลกเปลี่ยนความคิดเห็นถึงแนวคิดของธีมหลักครั้งนี้ อีกทั้งยังสื่อสารว่าควรพรีเซ็นต์ออกมาในรูปแบบใด

ครั้งนี้คาแร็คเตอร์เชิญเกาฉินช่างภาพนิตยสารแฟชั่นชื่อดังแห่งหัวเซียมาเป็นตาล้อง แม้ในวงการจะมีช่างภาพหญิงอยู่ไม่น้อย แต่เมื่อเทียบกับช่างภาพชายแล้วยังถือว่ามีย่านน้อยกว่ามาก เกาฉินถือได้ว่าเป็นช่างภาพหญิงผู้โดดเด่นของวงการ ผลงานแฟชั่นภาพนิ่งของเธอเคยได้รับรางวัลต่างๆ และเป็นที่ยอมรับของวงการมานับไม่ถ้วน จัดว่าเป็นช่างภาพชื่อก้องเลยก็ว่าได้

เกาฉินเป็นช่างภาพที่มีแนวคิดยอดเยี่ยมมากคนหนึ่งเท่าที่หมิงอวี๋เคยพบมา เธออายุไม่มาก แต่มีความคิดสร้างสรรค์น่าสนใจ มีเอกลักษณ์โดดเด่น ทำให้หมิงอวี๋อดไม่ได้ที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยนานมาก จึงยังไม่ได้เริ่มถ่ายภาพสักที เจ้เจิ้งต้องมาเติมเครื่องสำอางให้อย่างไม่มีทางเลือก

เกาฉินส่งอุปกรณ์ประกอบฉากให้หมิงอวี๋ถือในการถ่ายภาพครั้งนี้ พลังกล่าว “หัวข้อการถ่ายแบบครั้งนี้ คาแร็คเตอร์ต้องการให้ออกมาในสไตล์แฟชั่นทรูหราดั้งเดิม ดังนั้นฉันคิดว่าจะพรีเซ็นต์ออกมาในรูปแบบสง่างามอย่างชนชั้นสูง หนนี้เราจะเน้นหนักไปทางสไตล์อังกฤษมากหน่อย เลือกฉากก่อนข้างสว่าง และตอนนายพรีเซ็นต์พยายามดึงศักยภาพความจงหองออกมาให้เต็มที่”

สิ่งที่นิตยสารคาแร็คเตอร์ประจำเดือนมีนาคมต้องการคือความก้าวหน้า

และมันคง

เดือนมีนาคมเป็นเดือนที่สามของปี แม้ไม่ได้เป็นช่วงเปิดศักราชใหม่เหมือนอย่างเดือนมกราคม และก็ไม่ได้เป็นช่วงต้อนรับตรุษจีนเหมือนอย่างเดือนที่ผ่านมา แฟชั่นโชว์แบรนด์ดังหลายแห่งต่างสิ้นสุดลงในช่วงเดือนนี้

เดือนมีนาคมเป็นเดือนที่นิ่งมากเดือนหนึ่ง นอกจากมีการประกาศรายชื่อผู้ติดอันดับซูเปอร์โมเดลระดับโลกในช่วงต้นเดือนนำความสำเร็จไปเริ่มต้นร่ำรวยมาให้ผู้คนในวงการแฟชั่นแล้ว ก็ไม่มีเรื่องอื่นพิเศษโดดเด่นแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะของเถาฉินธรรมดามาก ปกนิตยสารสไตล์หยิงผยอง และสูงศักดิ์สามารถพบเห็นได้บ่อยที่สุดในวงการแฟชั่น โดยพื้นฐานแล้ว มักทำท่าเซ็ดปลายคางขึ้นเล็กน้อย หลบตามองเบื้องล่าง เม้มริมฝีปากเล็กน้อย

หากต้องการให้ดูมันคงนะหรือ

ได้สิ นั่นก็ใช้สไตล์ดั้งเดิมเก่าก็ไปเลยก็แล้วกัน!

สถานะในวงการของเถาฉินจัดว่าสูงเอการ ครั้งนี้ออฟฟิเชียลแคเรียเตอร์ได้มอบอำนาจสิทธิ์ในการถ่ายปกนิตยสารให้เธออย่างเต็มที่ ให้เธอเป็นผู้กำหนดสไตล์การถ่าย สถานที่ รวมถึงเจดสีประกอบฉาก

เมื่อได้ยินคำพูดเธอ แม่หมิงอวีจะไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ ทว่าพอเขาไตร่ตรองดูสักพักกลับเอ่ยขึ้น “พีฉิน ผมเรียกพีแบบนี้ได้ไหมครับ” เถาฉินพยักหน้าตอบ บ่งบอกว่าอนุญาต จากนั้นก็ได้ยินเสียงหมิงอวีพูดต่อ “พีฉิน แนนอนว่าสไตล์ที่พีเลือกมันดูเข้าท่าและปลอดภัยมาก แต่จากที่ผมรู้มา ดูเหมือนว่าล้งก่าบักซ์นี้ได้เชิญวอลันมาถ่ายแบบขึ้นปก สไตล์ของพวกเขาใกล้เคียงกับสิ่งที่พีพูดมามาก”

เพิ่งสิ้นเสียงหมิงอวี จู่ๆเถาฉินก็ตะลึงงันไปในบัดดล

หลัหวูที่อยู่ใกล้ๆ รีบเปิดโอเพ็ตเช็กดูอย่างรวดเร็ว จัดการค้นหาเว่ยบัวที่เกี่ยวข้อส่งให้หมิงอวี เถาฉินก็กวาดตาดูเช่นกัน จึงพบว่าบนหน้าจอที่สว่างอยู่เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เว่ยบัวออฟฟิเชียลของล้งก่าเพ็งโพสท์กำหนดรูปแบบปกนิตยสารรายเดือนประจำเดือนมีนาคม และได้รับคำวิจารณ์

ในเชิงบวกอย่างล้นหลาม

และรูปหน้าปกก็คือวงอลันที่เพิ่งออกซิงเกิ้ล มียอดขายหนึ่งล้าน!

ในวงการนิตยสาร การเชิญนักแสดง นักร้องมาถ่ายแบบขึ้นปกเป็นเรื่องที่เห็นบ่อยจนชินตา วงอลันเป็นสองหนุ่มหล่อคู่หูดูโอ้ ตอนนี้พวกเขาเปลี่ยนมาสวมชุดฮิปปี้ฟังก์ กำลังมองกล้องด้วยสายตาเย็นชามาแต่ที่สุดๆ บรรยากาครอบกายดูไฮโซมาก

แต่ไม่แปลกที่เถาฉินจะไม่รู้เรื่องปกนิตยสารลัγκα รูปถ่ายพวกนี้เพิ่งถูกโพสต์เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน หมิงอวี๋บังเอิญเห็นเข้าพอดี ตอนนั้นเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งหน้าเสร็จแล้ว

เดิมทีหมิงอวี๋ก็รู้สึกอึดใจที่สไตล์การแต่งหน้าและเสื้อผ้าของเขาไปชนกับนายแบบบนปกนิตยสารลัγκα แต่หลังจากได้ฟังข้อมูลบริฟงานจากเถาฉินแล้ว จึงพบว่าไอเดียช่างภาพสาวใจกล้าผู้นี้ไปช้ำกับนิตยสารลัγκαเข้าให้แล้วจริงๆ

สถานการณ์เช่นนี้พบได้บ่อยในวงการ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่แต่อย่างไรต่อเถาฉินกลับลังเลเล็กน้อย เธอพยายามค้นหาเสื้อผ้าทั่วทั้งห้องแต่งตัวอย่างละเอียด เค้นสมองครุ่นคิดไม่หยุดว่าตกลงควรถ่ายปกฉบับนี้ออกมาในรูปแบบใด แต่ยิ่งคิดก็ยิ่งจมดิ่งสู่ห้วงความคิดประหลาด ไม่ว่าจะทำยังไงก็ล้มภาพปกนิตยสารลัγκαเมื่อครู่ไม่ได้เลย

ตอนเถาฉินเลือกเสื้อผ้า หมิงอวี๋ก็ยืนดูอยู่ข้างๆ เด็กหนุ่มแต่งหน้าสไตล์หล่อใสหมดจด หางตากริดอายุไลเนอร์ลากยาวจางๆ ให้ความรู้สึกประหนึ่งไฮโซหนุ่มน้อย

หลังจากเห็นเถาฉินลังเลคิดไม่ตกนานสิบนาที ในที่สุดหมิงอวี๋ก็พลมหายใจพลางคิดว่า *การที่จู่ๆ แรงบันดาลใจดันไปชนกับคนอื่น สำหรับช่างภาพสาวอย่างเถาฉิน คงถือเป็นเรื่องปวดเคียรเวียนเกล้ามากที่สุด*

จู่ๆ เถาฉินก็หยิบแจ็กเก็ตขาวประดับพู่ระย้าตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วหันไปมองหมิงอวี๋ เธอพูดด้วยความตื่นเต้นดีใจ “หมิงอวี๋ นายว่าชุดนี้เป็นไงมั่ง ผิวนายขาวมาก พวกเราเปลี่ยนสไตล์เสื้อผ้าทั้งหมดเลยแล้วกัน เราจะถ่ายสไตล์ปราสาทน้ำแข็ง ขาวซีด หงอยเหงา เย็นเยือกดูจน่าแข็ง ถูกปหล่อยั้งร้าง เอาตามนี้ดีไหม”

ตอนแรกหมิงอวี๋ก็จะขยับเข้าไปช่วยออกไอเดียให้เถาฉิน แต่พอได้ยินคำพูดพวกนี้เขาก็วิ่งไปในทันที จากนั้นก็ก้มมองเสื้อผ้าในมืออีกฝ่าย
ช่วงขณะนั้น ภาพฉากสีขาวยริ้วพลิ้วพลิ้วปรกฏขึ้นในสมอง หลังจากนั้นหมิงอวี๋ก็ยกยิ้มมุมปาก พยักหน้าแล้วกล่าวว่า “พี่ฉิน ความคิดสร้างสรรค์ที่ยอดเยี่ยมไปเลย”

บางครั้งประกายไฟแห่งแรงบันดาลใจก็จุดติดท่ามกลางความวิตกกังวลและความตึงเครียด

เถาฉินรีบเลือกเสื้อผ้าให้หมิงอวี๋หลายชุดอย่างว่องไว หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายเอามาให้เสร็จแล้ว เจ้เจิ้งที่รออยู่ในห้องแต่งตัวได้เห็นหมิงอวี๋ก็ถึงกับตะลึงตาค้างไปชั่วขณะ

หากไม่ได้เห็นเองกับตา เธอคงไม่มีทางเข้าใจว่าเด็กหนุ่มคนนั้นเหมาะกับสีขามากแค่ไหน

ตรงแขนเสื้อใจทำให้เป็นรูขาดๆ เผยข้อมือขาวผ่องวับแววมของ เด็กหนุ่ม คอเสื้ออ้ากว้าง กระดุกโพลารัวเปราะบางคล้ายจะหักเป็นเนินสูง ส่วนเว้าส่วนโค้งข้างในยิ่งเด่นชัดและคมลึกขึ้น สร้างบรรยากาศดูลึกลับน่าหลงใหล

เจ้เจิ้งจัดการเว็ทซ์สีผมชั่วคราวให้หมิงอวี๋ทันทีโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ผมหมิงอวี๋เป็นสีอ่อนทำให้พอย้อมสีอะไรก็จะปรกฏสีนั้นเด่นชัดในเวลาอันรวดเร็ว หลังจากย้อมผมเป็นสีบรอนซ์แล้ว ผิวขาวผ่องของเขายังกระจ่างใสขึ้นอีกหลายส่วน ราวกับหากสัมผัสแล้วจะแตกสลายในทันที
ความรู้สึกถึงน้ำแข็งหิมะแท้จริงคืออะไร นั่นคือความเย็นชาและความอ้างว้าง

ทั่วโลกมีสีขาวยเพียงหนึ่งเดียว เกล็ดน้ำแข็งสีขาวลอยเกาะอยู่บนขนตา เป็นแพยวของด็กหนุ่ม แม้แต่ริมฝีปากก็ยังดูขาวซีด เห็นได้ชัดว่าการแต่งหน้าครั้งนี้ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเป็นอย่างมาก ต่อให้เป็นผู้เชี่ยวชาญอย่างเจ้เจิ้งยังต้องใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงกว่าจะเก็บรายละเอียดทั้งหมดได้ครบถ้วน

จวบจนแวบแรกที่เถาฉินเห็นหมิงอวี๋ เธอก็รู้สึกยินดีจนแทบบ้า ตื่นเต้น

ดีใจจนเลือดในกายพลุ่งพล่าน

ความคิดสร้างสรรค์เป็นของเธอ โอเดียนี่เธอเป็นคนเสนอมันขึ้นมา แต่คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะสามารถพรีเซนต์แนวคิดที่แสนเรียบง่ายของเธอให้กลายเป็นจริงได้สมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้ นี่ขนาดยังไม่เริ่มถ่ายเถาฉินก็ได้ว่าในการเล่นลี้ก้องของเธอ เด็กหนุ่มคนนี้จะสามารถพรีเซนต์ออกมาได้ยอดเยี่ยมโดดเด่นสะดุดตามากแค่ไหน

ตลอดช่วงบ่าย เสียงซัดเตอร์ดัง “เซะๆ” ไปทั่วสตูดิโออย่างต่อเนื่อง ฝ่ายเด็กหนุ่มที่อยู่หน้ากล้อง ประเดี๋ยวก็นั่งอยู่บนบัลลังก์น้ำแข็งด้วยท่าทางแสนสง่างาม ประเดี๋ยวก็ฟิงฉากหลังสีเขียวโพลน บางครั้งเขาก็หยิบกิ่งไม้ขึ้นมาถือไว้ในมือ บางครั้งก็สวมมงกุฎกษัตริย์เอียงๆ

แต่ไม่หลุดคอนเซ็ปต์เลยสักนิด อย่าคิดว่าจะได้เห็นความรื่นเริงยินดี มีความสุขใดปรากฏบนใบหน้าเขา

มีเพียงความหนาวสะท้านของมหาหิมะน้ำแข็งฉายชัดอยู่ในแววตาสื่ออ่อนของเด็กหนุ่ม แม้มุมปากเขาจะยกขึ้นเล็กน้อยตลอดเวลา คุณก็มีความสัมพันธ์ได้ถึงความอบอุ่นแม้เพียงเศษเสี้ยว เสมือนว่าเขาเป็นราชาที่ถูกคนทั้งโลกทอดทิ้งให้อยู่ท่ามกลางหิมะน้ำแข็ง ไม่มีผู้คนรับรู้ถึงการมีตัวตนของเขา โลกของเขาเต็มไปด้วยหิมะว่างเปล่าขาวโพลน อ่างว้าง ไร้ผู้คน

“ถูกแล้ว หันมามองฉันหน่อย เอาแววตาแบบเมื่อกี้นั้นแหละ

“ขยับนิ้วเลื่อนมาข้างหน้าอีกนิด เยี่ยมมาก

“ใช่เลย แบบนี้แหละ ใช่ๆ

“อีกรูปนะ!”

ขณะที่เถาฉินกำลังถ่ายภาพอย่างตึกคัก ฉินโหรงฉินหัวหน้ากองบรรณาธิการคาเร็คเตอร์ได้ย่างกรายเข้ามาในสตูดิโอแห่งนี้ เธอไม่ให้ทีมงานรบกวนช่างภาพและนายแบบ เพียงยื่นสิ่งเกตการณ์อยู่ด้านข้างสักพัก พูดคุยกับผู้ช่วยช่างภาพไม่กี่ประโยค

แววตาฉินโหรงฉินเฉียบคมลุ่มลึก ก่อนจะมารับตำแหน่งเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการคาเร็คเตอร์ เธอเคยเป็นสไตลิสต์ชั้นหนึ่งในวงการ เธอยื่นมองเจียบๆ อย่างยิ้มๆ อยู่ด้านข้าง สายตาจับจ้องอยู่บนตัวเด็กหนุ่ม

กลางสตูดิโอเนิ่นนานไม่ละลายตาไปไหน

ในฐานะที่เธอเคยเป็นสไตลิสต์ชื่อดังแห่งวงการแฟชั่น เงินโหรงเงินใช้สายตาจับช้อนลุ่มลึกเพ่งพิศเด็กหนุ่ม กระทั่งผ่านไปพักใหญ่ เธอจึงยิ้มมุมปากอย่างเงิบเขี่ยบก่อนจะเดินออกมาจากที่นั่นโดยไม่พูดหรือฝากข้อความอะไรไว้

ทว่าตอนที่เธอจากไป เงินโหรงเงินกลับไม่รู้เลยว่า ขณะที่ทางด้านนั้นกำลังถ่ายภาพกันอยู่ ในจังหวะที่เด็กหนุ่มนายแบบกำลังลุกขึ้นโพสท่า เขาเหล่มองมาทางเธอด้วยสายตาสงบึงแวบหนึ่ง ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งมากนัก จากนั้นก็หันไปโพสท่าถ่ายรูปต่อ

ยามที่นายแบบที่ตีคนหนึ่งมาเจอกับช่างภาพมือดีคนหนึ่ง จะเกิดสถานการณ์เช่นไร

หลังจากที่เขามายังโลกแห่งนี้ หมิงอวีได้ถ่ายแบบไปแล้วมากมาย ไม่ว่าจะถ่ายนิตยสาร ภาพนิ่ง หรือแผ่นโปสเตอร์โฆษณา รวมไปถึงถ่ายภาพนิ่งไปโรมตงานแฟชั่นโชว์ เขานึกว่าได้ใกล้ชิดช่างภาพระดับปรมาจารย์ชั้นเอก อย่างอาจารย์เฟย์เจินหนานแล้ว

แต่พอมาดอนนี้ เขาจัดให้เถาจินเป็นอันดับหนึ่ง

ช่างภาพสาวคนนี้มีคุณสมบัติเป็นเลิศในด้านการถ่ายภาพงดงามสูงส่งและเปราะบาง เธอสามารถจับบางสิ่งในแวตตานายแบบได้ชัดเจน และดึงเอาความน่าพิศวงตื่นตาตื่นใจของนายแบบออกมาด้วยการบอกให้เขาขยับเปลี่ยนท่าเพียงเล็กน้อย จวบจนตอนที่หมิงอวีได้เห็นภาพถ่ายพวกนี้ก็อดทึ่งไม่ได้

สมกับคำกล่าวที่ว่า “บางทีหนึ่งฟูตอาจสิ้นไป บางทีหนึ่งนี้อาจยาวไป”² อย่างแท้จริง ตากล้องที่สามารถถ่ายภาพความงามชาวสล้างเช่นนี้ออกมาได้เท่าที่หมิงอวีเคยพบมา ฝีมือของเถาจินมาเป็นอันดับหนึ่ง

สามารถถ่ายรูปออกมาได้สวยขนาดนี้ เถาจินก็ดีใจเป็นอย่างยิ่ง ตกกลางคืนเธอเป็นฝ่ายเอ่ยปากชวนหมิงอวีไปกินข้าว ฉลองที่การถ่ายภาพ

² หมายถึง มีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกันไป

ดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว แต่เพราะหมิงอวีต้องเตรียมถ่ายรายการเรียลิตี้โชว์ ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จึงจำต้องปฏิเสธไปอย่างน่าเสียดาย

ทั้งสองแลกเปลี่ยนช่องทางการติดต่อกันและกัน หลังจากที่ต่างฝ่ายต่างกดติดตามเวებว้กันแล้ว หมิงอวีก็เป็นฝ่ายแยกตัวออกมาก่อน ส่วนเถาฉินยังอยู่ในสตูดิโอ ตั้งใจจะเลือกและพิจารณาภาพถ่ายทั้งหมดอย่างละเอียดก่อน

จวบจนล่วงเข้าสู่เที่ยงคืน เถาฉินก็คิดสโตร์และรูปแบบการพรีเซ็นต์ที่ค่อนข้างมีความคิดสร้างสรรค์ขึ้นมาได้บ้าง ด้วยเหตุนี้วันรุ่งขึ้นหมิงอวียังต้องไปสตูดิโอคาเร็คเตอร์ เพื่อถ่ายภาพนิ่งขึ้นปกในน้กษณ์นี้เพิ่มเติมอีกครั้ง

จากการถ่ายภาพหมิงอวีสองวัน ทำให้เถาฉินกลายเป็นแฟนคลับผู้ภักดีของเด็กหนุ่มไปโดยไม่รู้ตัว

“เมื่อคืนหลังฉันกลับไปก็กดแอดออฟฟิเชียลเว็บไซต์ของบริษัทมิวส์ หมิงเสี่ยวอวีทันทีเลย ในฟอรัมแฟนคลับของนายดูแลจัดการได้ดีมาก ฉันเก็บข้อมูลได้เพียบเชียวแหละ จนกลายเป็นตังนายไปแล้ว หมิงเสี่ยวอวีขอลายเซ็นนายหน่อยสิ”

พอถูกเถาฉินแซวแบบซึ้งๆ หน้าเช่นนี้ หมิงอวีจึงเซ็นลายเซ็นให้เธอ ด้วยอาการจะหัวเราะก็ไม่ไซ้จะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก ได้ยินเถาฉินพูดขึ้นอีก “รูปที่ถ่ายวันนี้ ออกมาดีกว่าเมื่อวานอีกนะ ในบรรดานายแบบที่ฉันเคยเจอมา นายจัดอยู่ในจำพวกสุตวิเศษที่มีแค่ไม่กี่คน เมื่อปลายปีที่แล้วฉันไปถ่ายโปรสเตอร์ให้ลั่วเจิงมาครั้งหนึ่ง ฟิลลิ่งนายไม่ด้อยไปกว่าเขาเลย หมิงเสี่ยวอวี นายต้องสู้ๆ นะ ไว้ให้นายได้กลายเป็นอย่างลั่วเจิงเมื่อไร ลายเซ็นนี้ของนายจะมีมูลค่าไม่น้อยเลยละ”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ภาพคนผู้หนึ่งพลันผุดเข้ามาในสมองหมิงอวีอย่างฉับพลัน จากนั้นเขาก็ถามออกไปโดยอัตโนมัติ “งั้นพี่ฉันคิดว่าลายเซ็นสิ้เจ้อสามารถขายได้เท่าไรครับ”

หมิงอวีแค่ถามไปอย่างนั้น ใครจะไปคาดคิดว่าเขาเพิ่งพูดจบ เถาฉินที่เพิ่งแซวเขา “จากคนทั่วไปได้กลายเป็นตังหมิงเสี่ยวอวีไปแล้ว” เมื่อครู่

พลันตาลูกกวาด ยืนขึ้นพรวดพราดด้วยความตื่นเต้น “เท่าไรนะเธอ ลายเซ็น เทพสิทธิ์ของลัค่าที่ประเมินราคาไม่ได้ เท่าไรฉันก็ยอมจ่าย จะเอาๆ!”

หมิงอวี “...”

เมื่อก็พี่เพิ่งบอกว่าเป็น ‘ดิงหมิงเสี่ยวอวี’ อยู่เลยนะ ไหงเปลี่ยนใจไว แบบนี้ แหม สามี่แห่งชาดิงนี่สิ...

ถึงจะพูดแบบนี้ แต่ตอนที่หมิงอวีเจอผู้ชายคนนั้นที่ใต้คอนโดมิวล์ โดยบังเอิญ เขารู้สึกขัดใจมากจริงๆ ครั้นเห็นชายหนุ่มหล่อมาดภูมิฐานคนนี้ แล้วจึงรู้สึกเมื่อชี้หน้าขึ้นมาเอาคือๆ

สี่เจ้อความรู้สึกไวมาก เขาจับสังเกตเห็นใบหน้ากัลดลุ่มของเด็กหนุ่ม ได้ เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง หลบตามองผมสีบรอนซ์ของเด็กหนุ่มเงิบๆ ก่อนเอ่ยว่า “บังเอิญจัง วันนั้นบอกไว้ว่าจะมาสอนเธอฝึกคัตอักษร ก็มาเจอเธอที่นี้พอดี นับว่าเป็นฤกษ์ดี งั้นเธอใช้หนี้ที่ติดค้างฉันวันนี้เลยแล้วกัน”

หมิงเสี่ยวอวี “Σ(° Δ °)!!!”

ขอถามหน่อย! ใช้หนี้สี่เจ้อเท่ากับว่าต้องทำอะไรได้

เฉลย : เท่ากับต้องทำลูกชิ้นหัวสิงห์³ ซอสน้ำแดง ซุปหมูพริกเผาเสฉวน กุ้งกระจก หมูลิ้นในคลุกแป้งทอดราดซอสเปรี้ยวหวาน นอกจากนี้ยังเท่ากับ...

หมิงเสี่ยวอวีคิดว่าตายดีกว่า

ช่วงสองสามวันมานี้สภาพอากาศดีตั้งดูกลับมาอบอุ่นขึ้นเล็กน้อย ลมกลางคืนที่พัดโชยด้านนอกคอนโดก็ไม่หนาวเหน็บเหมือนอย่างเดือนที่ผ่านมา ตรงกันข้ามกลับมีบรรยากาศความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิปกคลุมอยู่ แสงสีสว่างไสวจากไฟนีออนของตัวเมือง อายยิ้มมน่านฟ้าให้กลายเป็นสีแดง กุหลาบไปกว่าครึ่ง ในคอนโดมิวล์เงิบสงัด ไม่มีแม้แต่เสียงแมลงร้องดังให้ได้ยิน

หลังหมิงอวีเดินเข้าลิฟต์ก็คลายผ้าพันคอออกเล็กน้อย เพื่อให้หายใจได้คล่องขึ้น ส่วนสี่เจ้อที่อยู่ข้างๆ ก็กดสวิทช์ไปขึ้นที่พักของหมิงอวี จากนั้น

³ ลูกชิ้นหัวสิงห์ เป็นลูกชิ้นก้อนใหญ่ มีลักษณะคล้ายหัวสิงโต ทำจากหมูสับบะช่อปั่นเป็นก้อนกลมใหญ่ต้มในน้ำซุ๊ป เมื่อนั้นเป็นที่นิยมขึ้นชื่อมากในประเทศจีน โดยเฉพาะในมณฑลเจียงซู

ก็เปรยถามแบบชวนคุย “เธอชื่อไหนเธอ”

สี่เจ้อหมายถึงเรื่องที่มีงอวี้อ้วนผิ้วนาคอชนเกาะหนาตะเอนในวันที่สภาพอากาศอบอุ่นเช่นนี้

หมิงอวี้อายหน้าตอบ “ผมไม่ได้กลัวหนาว”

ครั้นได้ยินคำตอบ สี่เจ้อหันไปมองหมิงอวี้อ้วนด้วยสายตาแฝงนัยลึกซึ้ง นัยนตากลุ่มลึกคู้่นั้นปรากฏรอยยิ้มบางแวบหนึ่ง แต่กลับไม่ถามสิ่งใดต่อ

ความจริงแล้ว การที่หมิงอวี้อ้วนผิ้วนาคอชนนี้มีสาเหตุเรียบง่ายมาก นั่นก็คือ นับตั้งแต่ที่เขาได้ฉายา “เห็ดหอมน้อย” เพิ่มมา เจ้าตัวทั้งอับอายและขุ่นเคืองจนยากจะทำใจยอมรับได้ ซ้ำยังถูกจั่วรูยมองด้วยสายตาเมินัยแอบแฝงทุกวัน โดยที่ปากก็บ่นพึมพำว่า “เหมือนเห็ดหอมน้อยจริงๆ ด้วย”

เหมือนบ้านคุณเธอ!

คิดมาถึงตรงนี้ หมิงอวี้อ้วนหน้าหงิกหันตา ดึงผิ้วนาคอตัวเองขึ้นมาอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่

จวบจนทั้งสองเข้าห้องแล้ว สี่เจ้อไม่วางตัวเหมือนแขกทั่วไป เขาถอดเสื้อโค้ดแขวนไว้บนราวแขวนผ้าหน้าประตูพร้อมหมิงอวี้อ้วน โดยที่เด็กหนุ่มไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติแต่อย่างใด มีหน้าซำยังเหมือนเป็นการอนุญาตให้อีกฝ่ายทำพฤติกรรมได้คือบจะเอาศอกอย่างสมเหตุสมผลไปโดยปริยาย

ช่วงเวลาเพียงไม่กี่นาทีตอนขึ้นลิฟต์มาเมื่อครู่ หมิงอวี้อ้วนคิดเสร็จสรรพแล้วว่าควรรับมือกับพฤติกรรมทวงหนี้ที่เขาติดค้างอย่างมีเหตุผลหนักแน่นนี้อย่างไร หัวคิ้วเด็กหนุ่มขมวดมุ่น สีหน้าลำบากใจ ทอดถอนใจคล้ายกลัดกลุ้มเป็นอย่างยิ่งแล้วเอ่ยปาก “สี่เจ้อ คินนี้ผมอยากเชิญคุณกินอาหารมื้อใหญ่จริงๆ นะ แต่น่าเสียดายที่วันนี้ผมไม่ได้ซื้อวัตถุดิบอะไรไว้เลย เอาอย่างนี้แล้วกัน คินนี้ผมจะหำบะหมี่ผักให้คุณกินไปก่อน ไว้วันหน้าผมค่อยเชิญคุณมากินอาหารมื้อใหญ่”

เมื่อสี่เจ้อได้ยินเช่นนั้นก็ได้มีปฏิกิริยาอะไรมาหนัก เพียงยิ้มมุมปากจางๆ แล้วถาม “งั้นเธอจะมีเวลาว่างอีกทีเมื่อไร”

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกจากปาก ดวงตาชายหนุ่มฉายแววเจ้าเล่ห์

แสนกลแวนหนึ่ง หมิงอวี้พ่นลมหายใจด้วยความผิดหวังอย่างที่สุด แล้วเอ่ยว่า “เฮ้อ หลายวันนี่ผมต้องไปร่วมบันทึกเทปรายการเรียลิตี้โชว์ ดังนั้นช่วงนี้คงไม่มีเวลาว่างหรอกครับ รายการนั้นต้องไปถ่ายทำที่ต่างประเทศด้วย คิดว่าคงไม่ว่างอีกนานเลย หลังผมถ่ายรายการเรียลิตี้โชว์แล้ว ยังมีงานอื่นที่ติดต่อกันเข้ามาอีก” เขาเจียบเสียงลง มุ่นคืออย่างใช้ความคิดครุ่นหนึ่งจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงแสนเสียดาย “น่าเสียดายจริงๆ เมื่อกี้ผมลองคำนวณดูแล้ว คงอีกสามสี่เดือนให้หลัง ผมถึงสามารถเชิญคุณกินอาหารได้อย่างเป็นทางการครับ”

อึม ช่วงเวลาสามสี่เดือน ด้วยความสามารถของเขา รายการอาหารไม่กี่อย่างพวกนี้น่าจะพอทำได้แล้ว

น้ำเสียงหมิงอวี้เจือความเสียใจและเสียดายไว้อย่างเต็มเปี่ยม คล้ายรู้สึกผิดจริงๆ ที่ไม่สามารถเชิญสี่เจ้อกินมื้อค่ำในคืนนี้ได้ แต่สิ่งที่หมิงอวี้ไม่รู้ก็คือ สี่เจ้อที่กำลังจับตามองสีหน้าเศร้าใจ ทุกข์ใจอย่างเหลือล้นของเขา แบบไม่ให้ฉลาดสายตา กลับกระตุกยิ้มมุมปาก แม้แต่ใบหน้าหล่อเหลาสูงส่งเย็นชาอย่างอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน

ในขณะที่หมิงอวี้กำลังจะก้าวเท้าเข้าครัวไปทำบะหมี่ผัด เสียงพูดแสนราบเรียบของสี่เจ้อก็ดังขึ้น “ไม่เป็นไร ที่ห้องฉันมีวัตถุดิบ”

หมิงอวี้พูดเสียงจำใจอย่างไม่มีทางเลือก” วันนี้น่าเสียดายจริงๆ หากรู้แต่แรกว่าวันนี้คุณจะมา...”

เสียงพูดหยุดชะงักทันที การเคลื่อนไหวของเด็กหนุ่มแข็งค้างก่อนค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ความตกตะลึง ลนลาน หวาดกลัว จิบหายแล้ว (...ไม่ผิดหรอก “จิบหาย” แล้วจริงๆ) ชั่วพริบตาพลันปรากฏฉายชัดบนใบหน้าหล่อใสของเด็กหนุ่ม สีหน้าเขาเต็มไปด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย สี่เจ้อเห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ จากนั้นก็ปิดปากกระแอมที่หนึ่ง

หมิงอวี้ “...”

คุณจงใจซื้อวัตถุดิบมาแล้ว ยังจะมาถามผมว่าว่างอีกที่เมื่อไรหาพระแสงอะไรไม่ทราบครับ!

แม้ภายนอกหมิงอวี้จะแข็งทื่อเหมือนรูปปั้นหินสลักไปแล้ว แต่แท้จริง

ภายในใจเขากำลังคลุ้มคลั่ง สีเจ๋อซื้อวัตตุดิบเตรียมไว้ก่อนแล้วจริงหรือไม่ ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ สีเจ๋อไม่จำเป็นต้องหลอกเขาด้วยเรื่องแค่นี้ ดูท่าวันนี้ที่พูดว่า “บังเอิญ” คงเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด

เจ้าหมอนี่ต้องวางแผนมาล่วงหน้าแน่นอน!

เวลาแค่สามวินาที มีข้ออ้างเป็นร้อยเป็นพันผุดเข้ามาในสมองหมิงอวี เต็มไปหมด กระทั่งหลังจากเขาเลือกข้ออ้างที่ฟังดูเหมาะสมที่สุดได้แล้ว หมิงอวีก็ถอนหายใจดังเฮือกแล้วพูดเสียงเศร้า “แต่จู่ๆ ผมก็นึกขึ้นมาได้ว่า เตาแก๊สผมเสียครับ”

สีเจ๋อ “...”

ผ่านไปครู่หนึ่ง สีเจ๋อจึงถามขึ้น “ฉันจำได้ว่าคราวก่อนเธอไม่ได้ใช้ เตาแก๊สนี้” ดูเหมือนว่าจะเป็นเตาไฟฟ้า

หมิงอวีส่ายหน้าเบาๆ “ช่วงนี้เตาไฟฟ้าก็พังเหมือนกันครับ”

สีเจ๋อ “...”

เขาจ้องหน้าเด็กหนุ่มที่เหมือนอยากพูดว่า ‘อย่ามองผมแบบนั้น ที่ผมพูดล้วนเป็นความจริง ทองแท่งี่บริสุทธิ์ 24K’ ดวงตาสีเจ๋อฉายแววลึกล้ำ เม้มริมฝีปากไม่กล่าวคำ ผ่านไปสักพักเขาจึงหลับตาลงด้วยความจนใจ ก่อนพูดขึ้นว่า “เช่นนั้นวันนี้คงต้องรบกวนเธอช่วยทำบะหมี่ให้ฉันกินหน่อย ก็แล้วกัน”

หมิงอวีตอบประหนึ่งได้รับการกิจอันหนักหน่วง “ได้ครับ”

ว่าแล้ว หมิงอวีรวีก็หันกายเตรียมเข้าครัวและลงมือทำบะหมี่ ทว่า เขากลับได้ยื่นสีเจ๋อพูดเสริมขึ้นอีกประโยคดังตามหลัง “มีเห็ดหอมหรือเปล่า ฉันอยากกินบะหมี่ผักใส่เห็ดหอม”

หมิงอวี “(∠ > ∠ <) ∠ ∨ ⊥ ⊥ ⊥”

มุกนี้ไม่ขำสักนิด!

จนกระทั่งหมิงอวียกบะหมี่ผักร้อน ๆ ควันโขมงหอมกรุ่นสองชาม มาเสิร์ฟ สีเจ๋อใช้ตะเกียบเขี่ยหาอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เจอสิ่งอื่นใด นอกจากผักกับเส้นบะหมี่ ดูเหมือนจะเข้าใจความหมายในการกระทำของสีเจ๋อ หมิงอวีจึงพูดขึ้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ในบ้านผมไม่มีเห็ดหอม”

สี่เจ้อซ่อนตามองอย่างเยือกเย็น แล้วถามด้วยเสียงประหลาดใจ
“อย่าบอกนะว่าเธอไม่ใช่”

หมิงอวี่ “...”

นี่คุณจงใจชัด ๆ!

ขณะที่กำลังกินอาหารย่อมไม่มีใครพูดอะไรออกมา สี่เจ้อไม่ชอบคุย
ขณะที่กำลังกินข้าวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฝ่ายหมิงอวี่ไม่โจนอึมคือ ไหนเลย
จะมีอารมณ์มาพูดคุยอะไรกับฝ่ายตรงข้าม

ตั้งแต่เขาเจอผู้ชายคนนี้ หมิงอวี่รู้สึก่วชีวิตตกอยู่ในสภาพแวดล้อม
ที่ทำให้ถูกอีกฝ่ายกลั่นแกล้งมาตลอด เขารู้สึกเล็กๆ ว่าจะปล่อยให้ตัวเอง
ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว แต่ด้วยความที่เขายังติดค้างฝ่าย
ตรงข้าม จึงทำให้หมิงอวี่ไม่สะดวกที่จะทำตัวโอหังใส่สี่เจ้อ

หมิงอวี่ยังคิดก็ยั้งรู้สึก่ว *อาจ้าวเอี้ย นายติดหนี้บุญคุณฉันมาก
เกินไปแล้วจริง ๆ ั้ ั้*

*อาจ้าวที่กำลังคิดเรื่องบทะเลครั้งที่ต้องไปอดิชนันบ่นพึมพำกับตัวเอง
ใครแอบนินทาคนหลังอย่างฉันอีกแล้วละนี่*

ในขณะที่หมิงอวี่กำลังครุ่นคิดว่าจะแก้ไขสถานการณ์ในเวลานี้อย่างไรดี
จู่ ๆ ก็ได้ยินสี่เจ้อวางตะเกียบลงบนขอบชามบะหมี่ เขาเงยหน้ามองด้วยความ
แปลกใจ เห็นสี่เจ้อหยิบกระดาษทิชชูขึ้นมาเช็ดนิ้วตัวเองด้วยท่าทาง
สงบเยือกเย็น

หลังจากสี่เจ้อเช็ดครบทุกนิ้วทุกซอกทุกมุมจนสะอาดเกลี้ยงเกลาแล้ว
ก็หยิบกระดาษทิชชูเปียกอีกแผ่นออกมาซับตรงมุมปาก กระทั่งทำทุกอย่าง
เสร็จสิ้นหมดแล้ว เขาจึงหลุบตามองเด็กหนุ่มตรงหน้า ริมฝีปากบางหยักโค้ง
ขึ้นเล็กน้อย “ที่แท้เตาแก๊สและเตาไฟฟ้าบ้านเธอก็ยังใช้ได้ยู่นี้ หมิงอวี่”
หมิงอวี่ “...”

มีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ไหวแล้ว!

ราวกับรับรู้ได้ว่าเด็กหนุ่มกำลังอับอายและซุ่นเคืองอย่างมาก สี่เจ้อ
เขม่นมองหมิงอวี่เนิ่นนานประหนึ่งกำลังทัศนาศักดิ์นิยภาพ กระทั่งหมิงอวี่
กินบะหมี่หมดแล้ว เขาจึงถอนหายใจออกมาเบา ๆ แล้วกล่าวว่า “อย่างนั้น

เธอก็ใช้หนี้ที่ติดค้างฉันวันนี้เลยก็แล้วกัน”

หมิงอวีได้ยินเช่นนั้นก็ถึงกับอึ้งไป ปฏิกริยาตอบสนองแรกก็คือ “นี่คุณยังไม่อืมอีกหรือ”

สี่เจ้อ “...อืมแล้ว”

หมิงอวี “?”

“เป็นนายแบบของฉันเถอะ” สี่เจ้อเงยเสียงลงครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “แค่คืนเดียว ให้นันได้วาดภาพเธอ ถือว่าภาพใบนี้แทนการใช้หนี้บุญคุณที่เธอติดค้างฉันก็แล้วกัน”

หมิงอวีคิดไม่ถึงว่าการชดใช้หนี้บุญคุณคนผู้นี้จะง่ายดายปานนี้ เขาไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสเปลี่ยนใจภายหลัง รีบเอ่ยปากทันที “คำไหนคำนั้น”

สี่เจ้อหัวเราะด้วยเสียงทุ้มต่ำ “อืม คำไหนคำนั้น”

หลังจากล้างซามและตะเกียบเรียบร้อยแล้ว หมิงอวีหามุมที่สว่างมากพอ รอให้สี่เจ้อวาดรูป ฝ่ายสี่เจ้อไปเอาอุปกรณ์เครื่องมือวาดภาพครบชุดลงมาจากชั้นบนคอยทำอยู่นานแล้ว เขานั่งอยู่บนโซฟา มองเด็กหนุ่มที่นั่งพิงผนังห้อง

ดูเหมือนสี่เจ้อกำลังสังเกตอะไรบางอย่างมาตลอด แต่ยังไม่ยอมลงมือวาดสักที จนสร้างความแปลกใจให้หมิงอวีที่รออยู่นาน ขณะกำลังจะเอ่ยปากถามว่าเกิดอะไรขึ้น กลับได้ยินสี่เจ้อพูดเสียงเรียบ “ถอดเสื้อผ้าสิ”

หมิงอวี “!!!”

สี่เจ้อเลิกคิ้วถาม “ทำไมไม่ถอดล่ะ”

หมิงอวี “...คุณคิดจะวาดภาพไป...” คำนี้ยากจะเอ่ยปากจริงๆ หมิงอวีจำต้องเปลี่ยนคำพูดใหม่ “คุณคิดจะวาดภาพแ่งนั้นหรือครับ”

เมื่อได้ยินคำถามของฝ่ายตรงข้าม สี่เจ้อก็เอ่ยย้อนกลับไปด้วยความประหลาดใจ “อ้าว ที่แท้เธออยากให้ฉันบอกว่าชอบแ่งนั้นหรือครับ”

หมิงอวี “...”

สี่เจ้อหัวเราะเบาๆ ไม่ได้กระเช้าอะไรเด็กหนุ่มตรงหน้าอีก แล้วกล่าวว่า “เธอเปลี่ยนจากเสื้อไหมพรมสีขาวมาใส่ชุดขาวแทนก็แล้วกัน ฉันจะรอเธอ

ตรงนี้”

ไหนๆ ก็รับปากแล้วว่า จะเป็นนายแบบให้เขา ดังนั้นหมิงอวีจึงไม่บ่นอะไรแล้วเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องนอนของตัวเอง

ตอนที่เปิดประตูออกมา สีใจยังนั่งอยู่บนโซฟาในท่าเดิม ครั้นได้ยินเสียงเขาก็ผินหน้าไปมอง ชั่วพริบตาที่ได้เห็นเด็กหนุ่ม เขามองอีกฝ่ายด้วยสายตาตื่นตะลึงอย่างไม่ปิดบัง

หมิงอวีตั้งใจไปนั่งยังมุมผนังที่เป็นไม้กระดานสีดำ เขาคลี่ยิ้มแล้วกล่าวว่า “เดาว่าคุณคงอยากให้เราแต่งตัวแบบนี้”

สีใจกวาดตามองเสื้อผ้าบนร่างเด็กหนุ่มด้วยสายตาชื่นชม โดยเฉพาะบริเวณกระดูกไหปลาร้าที่เป็นเนินสูงกับริ้วขาที่ถูกรัดแน่นด้วยกางเกงยีนส์กินนี่สีขาวย สายตาเขาหยุดค้างอยู่ตรงนั้นเนิ่นนาน สุดท้ายก็เลื่อนขึ้นมามองใบหน้ากระจ่างใสของเด็กหนุ่ม ก่อนจะพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “อิมกัตรีมฝีปากกลางให้มีสีเลือดหน้อยสิ”

ไม่ให้สีใจต้องพูดซ้ำ หมิงอวีจัดการขบริมฝีปากกลางตัวเองแน่นริมฝีปากเอิบอิมพลันปรากฏสีแดงขึ้นเล็กน้อยอย่างรวดเร็วทันใจ ทว่ามิใช่แค่ขึ้นสีเพียงอย่างเดียว กลับมีเลือดสีแดงสดซึมออกมาตามแนวที่เขากัดลงบนริมฝีปากตัวเองเมื่อครู่

ปรากฏเป็นภาพความงามที่แสนตราตรึงใจ ทำให้สีใจหัวใจเต้นแรงขึ้นมาทันที

แวบแรกที่เขาเห็นเด็กหนุ่มคือนี่ สีใจก็สังเกตเห็นว่าหมิงอวียิ้มอมยิ้ม แม้จะเป็นเพียงการยิ้มแบบชั่วคราว แต่สีบรอนซ์เงินบริสุทธิ์ก็เกลี้ยงเกลาแบบนี้เหมาะกับหมิงอวีมากจริงๆ ตอนอยู่ในลิฟต์สายตาสีใจจ้องจ้องเรือนร่างเด็กหนุ่มตลอดเวลาอย่างห้ามใจไม่อยู่

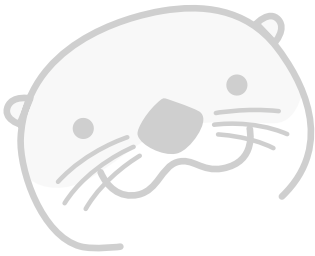
เขารู้สึกตื่นตาตื่นใจตั้งแต่แวบแรกที่เขาเห็นหมิงอวี สมแล้วที่เป็นมิวส์ของเขา

หากไม่ใช่มิวส์ของเขา ไม่มีทางที่เขาจะถูกความงามของฝ่ายตรงข้ามล้นคลอนจิตใจอย่างรุนแรงได้ทุกครั้งที่เขาเห็น

งดงามเหลือเกิน!

ความงามประเภทนี้ในสายตาสีจื่อไม่ใช่แค่ความงามอย่างที่คนทั่วไปสังเกตเห็น ทว่ามันเป็นความงามจากรูปโฉมและบุคลิกที่ผสมผสานกันได้อย่างลงตัว ความงามเพียงหนึ่งเดียวไม่เป็นสองรองใคร

ความงามประเภทนี้ทำให้เขาอดไม่ได้ที่อยากจะหยุดภาพนี้ไว้ และสำหรับสีจื่อ การได้วาดภาพมิวส์ของเขาเองกับมือ ถือเป็นเรื่องที่ดีที่สุด ทั้งสองสบตากันเงิบๆ นานหลายวินาที จากนั้นสีจื่อก็เริ่มจรดปากกา

ทดลองอ่าน